

денската консерватория. Следъ отбиване на военната служба и придвижане отъ тежка болестъ, 1898—1901 живее въ Вайденъ, следъ което се преселва въ Мюнхенъ, дето 1905—1906 е учителъ въ тамошната

Макс Регеръ

Музикална академия. 1907 го виждаме университетски музикдиректоръ и професоръ по композиция и анализи въ консерваторията въ Лайпцигъ; 1911—14 е придворенъ капелмайсторъ въ Майнингенъ, продължавайки да преподава и въ Лайпцигската консерватория. 1915 се преселва въ Йена, безъ да прекъсва занятията си въ Лайпцигската консерватория. Творчеството на Р. допира до формитъ на майсторитъ отъ предкласическо и класическо време: обичните му форми съ вариацията и фугата. Обогадилъ въ школата на Римана своитъ хармонични представи, той ги постоянно разширява, като се домогва и до по-нататъшно разширение и обогатяване на мелодичнитъ и ритмичнитъ си чувствувания, и по такъв начинъ достига въ своитъ творби до една голъма сложност на хармоничната основа, (освобождавайки се отъ тоналитета). Една хармонично-модуляционна отрупаност и

плетовареност, хроматика и фил-хармоника, една сложност на ритъмъта (дуоли, триоли, синкопи) и една богата полифония съставляватъ най-важнитъ белези на Регеровия стилъ. Къмъ тѣхъ се прибавя и несиметричността на периодизацията. Въ органовитъ и църковно-вокални свои творби, изхождайки отъ Себастианъ Баха, Регеръ създава единъ модеренъ музикаленъ барокъ. Неговата инструментална, а, чисто абсолютна музика, се явява като противосложнение на модерната музикална драма и програменъ симфонизъмъ. Въ творчество то на Р. има една първична сила, ноуѣма непосредност и трайност на въздействието, защото въ него има единъ интелектуализъмъ — въ смисълъ на преднамерено спекулативно усложняване на хармоничнитъ, ритмични и мелодични сръдства, а, отъ което — въ най-последнитъ си творби, той започва да се освобождава. Творби: „Симфонията“, „Бетховенови вариации“. „Сюита въ старъ стилъ“, „Серенада“, „Вариации и фуга върху една весела тема отъ Йоханъ Ад. Хилеръ“ (едно прелестно творение), една „Лустшпиелъ-увертюра“, „Симфонически прологъ къмъ една трагедия“, „Една романсична сюита“, „Четири тонови поеме по Бюклинъ“, „Вариации и фуга върху една тема отъ Моцартъ“, „една „Балетна сюита“ и една „Отечествена увертюра“ — за оркестъръ; две Романци и единъ концертъ за цигулка и оркестъръ; 4 триа за: пиано, цигулка и виола, две за цигулка, виола и чело, две за цигулка, чело и пиано; 6 струнни квартета; два клавирквинтета; единъ струненъ секстетъ; 4 сонати за виолончелъ и пиано; 4 сонати за цигулка соло; 8 сонати за цигулка и пиано; единъ концертъ за пиано и оркестъръ; Вариации и фуга върху една тема отъ Бетховенъ; Вариации и фуга върху една тема отъ Моцартъ, „Интродукция, пасакалия и фуга“ — за две пиано на 4 рѣце; „Десетъ нѣмски танца“, „12 Валсови-капричи“, шестъ валса, „4 живописни пиеси“, 6 бурлески и Симфонията — за пиано на 4 рѣце; канони-валсове, „Силуети“, етюди, акварели и др. за пиано на 2 рѣце; фантазия и фуга върху Вагнеръ (Бахъ), Симфонична фантазия и фуга, Ваг-